

Plein air

1.

Ismeretlen az óra, a végső –

Ennél nagyobb könyörületesség aligha létezik,

mert a pokol ott kezdődik,

mikor vizsgálat után az orvos,

szemüvegét törölgetve kinéz az ablakon,

és halkán kimondja.

Mert a pokol akkor kezdődik,

mikor behatárolják a koordinátákat,

és a valóság pillanatok alatt utoléri a nyelvet –

2.

Ha egyszer valaki elkövette azt a hibát,

hogy nem Velencében született,

igyekszik jóvátenni bűnét:

Propertius elégiáit olvassa,

esetleg Montale verseit,

íróasztalán majolikás kancsóban sötét vörösbor,

amit a nap folyamán többször újra tölt,

közben Olga Rudge-ra gondol,

és a lányra, akit Ezra Poundnak szült,

de ez csak a bor miatt van, a sok bor miatt,

mert miért érdekelné egyébként ez a gyereksors jobban,

mint Beethoven lányáé, akit *Minona*-nak hívtak,

és úgy volt neve, hogy nem lett neve –

3.

Ó, Velence, tükrök városa!

Szemben a szokásokkal, váltni érkezett ide,

megszerezni, mi soha nem lesz az övé.

Ül egy bárban, szorosra gombolt zakó,

gyúrt vászoning, pohár a kézben.

Visszeres márvány a lába alatt.

Ammónia és tengerjárók nehéz szagát

hozza a víz s a szél, ami itt ugyanaz.

Nők, ásítózó bárpultos, s árnyék

a kézfejen, poháralátétén, a bor színén.

Fagyos hínár szaga mindenütt.

Kés vize a tenger viaszosvásznán.

A gerinchúr megbízhatatlan emlékei.

Megy tovább, nehogy megérkezzen.

Csak révbe ne, jaj, oda ne!

Siess!

Mielőtt a tükör elnyelné szivárgó emlékeid,

köpj a vízbe!

Ó, Velence, álmok városa.

4.

Hajnali három óra lehet,

nagycsütörtöki, szűk Könyök uccai

három óra.

Volt idő, hogy ekkor támadtak az indiánok,

mert ilyenkor alszanak legmélyebben az emberek.

Persze ha ezt az emberek is tudták,

akik szintén indiánok voltak,

mégsem aludhattak olyan mélyen.

Valószínűleg senki nem aludt rendesen.

Legszívesebben füttyentenék kutyámnak,

lovamnak, s indulnék az erdőbe,

derengő sziréncsúcsok felé,

hogymég időben odaérjek

az ég parazsa alá.

Néznék a folyón túlra,

a télvégi fák alól,

s homlokom mutatnám

a keretben tomboló víznek,

a közelgő borvörös ragyogásnak.

De se kutyám, se lovam,

pedig most alszanak legmélyebben az emberek.

5.

Nem az emberek,

a tükrök ismerik igazán a pusztulást,

a lassúságot, mi elviselhetővé teszi az időt,

s ahogy medúza, mit kidobsz a vízből,

formátlanná válik,

úgy az igazság is, kiemelkedve a csendből,

egy másik pólussá omlik össze.

Miért nem maradhat minden a saját életében,

és lenne nyelvnélküliség, csönd

az idő hatalmas vásznán?

6.

Hangyaboly veti rá magát

egy elsuhanó madár árnyára:

éhesek –

7.

Itt nem a nap fiai élnek.

A felhők asszonyait is tovább sodorta a szél.

Csak a holtak szeme kísér.

Asztalomhoz ülnek, megtörik kenyerem,

s felisszák az abroszra hullt borcseppeket –

Ne gondold, hogy magányos lennék.

Gyakran hajlok forrás fölé,

hová inni állatok járnak,

víz fölé,

amiben ott táncol a fák hatalmas lombja.

Minden megvan.

Csak a lágy eső hangja, a szél érintése,

s a holtak édeskés illata,

bizalmas közelsége bántó kissé.

8.

Ma este eltört a szám.

Szemem teherbe ejtette az estébe zuhant kertet,

virágneveket adtam köveknek,

ágak derengtek a sötétség szitakötőszárnyán,

és siető madarak szálltak, mint szirmok.

A fán egy otffelejtett meggyzempár:

bordó ütés az ég alján.

Hangyányi levelek hajtják le fejüket

a hullámzó lépcsőre,

ami a várandós kert végébe visz.

Onnan már csak az erdő, a lassan

lélegző, langyos sziklák.

Akkor láttam meg őt,

egy ismeretlen állatot.

Akkor tört el a szám,

és nem tudtam szólni többé soha, soha.